

daarvan lezende in de bladen, niet telkens en telkens weder tot Guste gezegd: „Wat zijn wij toch gelukkig in ons goede Holland! Van zulke algemeene rampen hoorden wij hier bijna nooit!"

Zoo dwaalden zijn gedachten telkens heen en terug, tienmaal sneller dan de voortjagende trein. Hij vergeleek onwillekeurig de geschiedenis dezer volken met die van zijn landgenooten; het oppervlakkig en lichtvaardig karakter der bewoners van het Zuiden met dat der in de Noordelijke streken wonenden; den hartstochtelijken aanleg der eersten met de koelheid en afgemetenheid der laatsten, waartegenover de betrouwbaarheid en degelijkheid van het Noorderras zeker den prijs behaalde boven de meerdere toegankelijkheid der laatsten. Hier won de uiterlijke schijn het van het wezen, doch wie Holland zich zoo koel en afgemeten voorstelde, als het zich aan den vreemdeling vertoonde, dien kon het niet anders dan medevallen, terwijl hem, die zich hier door de weelderige natuur en den uiterlijken schijn liet betooveren, niets anders dan teleurstellingen wachtten. En toch, die natuur en die uiterlijke schijn waren zoo betooverend schoon. O, hier te mogen leven, in deze dalen, „waar nooit winter woedt," hier op de helling dezer bergen, tusschen rozen en viooltjes een nestje te kunnen bouwen voor Guste en hem en de kleine Marie, — zou dat niet een hemel op aard zijn? Maar neen, dat was hem niet gegund, en de heerlijke bloemengeuren, die de lucht bezwangerden en zelfs door de open vensters van zijn coupé zich een weg baanden, schenen met zijn verlangen den spot te drijven en hem toe te roepen: „Dat is niet voor u en de uwen, maar voor de schatrijke bewoners dier bekoorlijke villa's, wier bewoners slechts voor de vervulling van hun begeerte leven, en met God en Zijn geboden den spot drijven, of, voor het minst, niet aan Hem denken, noch zich om Hem bekommeren. Voor dezen dit paradijs van alle beschaafde volkeren en voor het overige der menschheid de woestijn van het „zaken doen," het „gij zult het zien, maar daarvan niet eten!" Ook hij was voor zaken uit; dat herinnerde hem immers de snelle vaart, waarmede hij het heerlijke landschap doorjoeg. Ha, wie met den wandelstaf gewapend deze valleien doorkruisen mocht, wie met den Baedeker in de hand, of door den gids geleid, deze groene heuvels en schitterende bergtoppen bestijgen mocht, om van den top den blik te verliezen in de stralende blauwe zee daar beneden... Maar snuivend en brieschend en stampend en gilend sleepte de locomotief hem voort, nu eens langs spiraalvormige lijn, om hem, zwoegend over de berghelling, sarrend al die heerlijkheid te toonen, maar dan plotseling door de donkere tunnels, waar de duisternis hem omving en al dat schoon aan zijn bewonderende blikken onttrok, en de kille adem, die hem een oogenblik huiveren deed, hem herinnerde, dat hij slechts „voor zaken" door dit Eden zich een weg baande. Dat ook hij geschapen was om stampend en jagend, hijgend en moede, zelfs niets te gevoelen van de weelde en pracht, temidden waarvan hij voor anderen een weg baande. Hoe ongelijk toch was de fortuin verdeeld, hoe grillig toch was het noodlot! Ook hier immers hadden duizenden en nog eens duizenden moeten arbeiden in het zweet huns aanschijns om aan enkelen een voor de overige menschheid ongekende weelde te bezorgen. Schijnbaar onoverwinnelijke hinderpalen waren uit den weg geruimd, geweldige rotsblokken had men laten springen of ze met lange tunnels doorboord. Diepe kloven had men overbrugd en vaste fondamenteu geslagen, waar het noodig was, de branding der zee te trotseeren om de ijzeren baan voort te trekken. Vormde dat alles geen droef contrast met dat nu zoo kalme blauw der zee daar beneden, met het door donkergroene bosschen gekroonde voorgebergte en die fleurende en geurende Alpen-toppen ginds, door schitterende sneeuw gedekt, een tegenstelling zoo groot, neen, grooter nog dan dat lachende landschap met den tunnel, die het telkens en telkens weer aan den blik van den reiziger onttrok?

(Wordt vervolgd.)

STERREN.

* * *

In stillen nacht heb ik gestaard
Naar 't blauw gewelf, dat boven d'aard
Als reuzendak zijn koepel spant,
Waar duizend gouden sterren staan
En 't hemelveld met pracht belaan
Gelijk een voorjaarsbloemenland.

Ik was een kind nog, en 'k had feest,
Want voor mijn onervaren geest
Was elke ster een opening,
Waardoor van 't ongeschapen licht
Een zweemsel drong tot mijn gezicht
In vurig gouden flikkering.

Mijn teeder kinderlijk gemoed
Ontroerde, waar 'k den gouden gloed
Des hemels zag met eigen oog,
En 't was me, als drong der engelenkoor
Verneembaar tot mijn ooren door,
Wanneer ik staarde naar omhoog.

'k Werd ouder, en de illusie week
Voor 't licht der kennis, want mij bleek,
Dat daar geen blauw gewelf bestond;
Dat wat ik openingen dacht
Slechts bollen waren, in den nacht
Mij zichtbaar, wentelend in 't rond.

Teleurgesteld voelde ik mij thans. —
Wanneer ik blikte naar den trans,
Was daar geen hemel voor mijn oog;
Slechts werelden, in glans en licht
Verscheiden, heerlijk voor 't gezicht,
Maar niets, dat mijn gemoed bewoog.

Maar eensklaps leerde ik anders zien,
En eeuwig zal 'k U hulde biën,
Mijn God, dat Gij 't mij hebt ontdekt!
'k Zag in de schittering van het zwerk,
'k Zag in het wijd heeal Uw werk,
Waardoor Gij harten tot U trekt.

Die werelden, vol majesteit
Voortrollend in oneindigheid
Van ruimten, door geen mensch bepaald,
Wier snelheid, grootte, tal en gloed
Mij wonderen aanschouwen doet,
Waarbij geschapen denkkracht faalt,

Dat grootsch heeal deet Gij ontstaan;
Gij leidt die allen langs hun baan,
Zoodat niet één ooit wordt gemist!
Hoe groot zijt Gij, die wenkt, en 't wordt;
Die spreekt en 't is; die wil, en 't stort;
Die van 't begin het einde wist!

Mijn God! ik zie Uw hemel weer
In 't onbeschrijflijk sterrenheir.
Aanbiddend buig ik hart en knie.
'k Zie U in wijsheid en in macht
In 't wondre schouwspel van den nacht.
En 'k hoor der sferen harmonie.

R. L.